

[Kirkeministeren.]

Det er ikke helt udelukket, at Adskillelsesplanerne vil blive styrket og underbygget; og vi fra vor Side ønsker ikke Baandet mellem Kirke og Stat overskaaret. Vi vil paa den anden Side af forskellige Grunde nære Betænkelighed ved de Forfatningsplaner, som det konservative Folkeparti gør sig til Talsmand for.

Af disse Grunde ønsker jeg for mit Vedkommende især at fremhæve en, nemlig at det forekommer mig lidet ønskeligt at lægge alle de kirkelige Sager i Kirkens egen Haand, naar der derved tænkes paa, hvad der sagtens *maa* tænkes paa, et Forfatningsorgan, der er opbygget paa en saa bred og i kirkelig Forstand saa lidet betryggende Grundvold, som Menighedsraadene er. Det er nemlig ingen Selvmodsigelse paa den ene Side at være en Ven af en Menighedsraadsordning som den, vi fik i 1922, med dens Omraade indenfor det enkelte Kirkesogn og dens Opgaver af væsentlig ydre økonomisk Natur, og paa den anden Side at nære store Betænkeligheder, naar der af disse Menighedsraad skal fremgaa et staaende kirkeligt Udvalg, hvis Omraade er den hele Folkekirkes Forhold, og hvis Hovedopgave ligger paa de indre Linier i Kirkens Liv. Men skulde Flertallet i det høje Ting give Forslaget sin Tilslutning og derigennem ophøje det til Lov, vil Venstre naturligvis yde sin Del af Arbejdet, ja, vil føle sig forpligtet til at gøre sine kirkelige Synspunkter gældende i de Drøftelser, som da finder Sted, ligesom jeg, hvis Lovforslaget uden Medvirken fra Venstres Side bliver gennemført, ikke vil undlade at medvirke til, at Loven træder ud i Livet.

Vejen: Det kan vistnok siges, at Spiren til det Lovforslag, her foreligger, altsaa Forslag til Lov om Nedsættelse af et Udvalg angaaende Forholdet mellem Staten og Folkekirken, ligger saa langt tilbage som under Forhandlingerne om Kirkelovene i 1922. Der blev da fra det socialdemokratiske Parti stillet Forslag om Vedtagelse af en Dagsorden; og Ordlyden af denne Dagsorden var tilnærmelsesvis den samme som Ordlyden af det her foreliggende Lovforslag. Det viser altsaa, at det socialdemokratiske Parti i 1922 havde tilnærmelsesvis den samme Opfattelse som den, der er givet Udtryk gennem det foreliggende Forslag. Men det mærkværdige i den foreliggende Situation er, at et Parti, der paa alle Omraader, ogsaa paa det kirkepolitiske, med Hensyn til Folkekirken staar, om jeg saa maa sige, fuldstændig

paa en anden Side end det socialdemokratiske Parti, er med til at stille dette Forslag; for det er jo fra konservativ Side, Forslaget her er kommet frem. De to Partiers Programmer med Hensyn til Kirken og Kirkepolitikken er saare vidt forskellige. Socialdemokraternes Program lyder saaledes, at „Religionen er en Privatsag; de religiøse Samfund ordner selv deres egne Anliggender.“ Dette kan kun forstaaes paa den Maade, at Socialdemokratiet ønsker, at vi skal have en Frikirke her i Landet, at Baandene mellem Stat og Kirke skal løses eller hugges over, saa at vi kan faa en fuldstændig fri Kirke. I alle Tilfælde synes jeg, det er vanskeligt at forstaa disse Programmer paa anden Maade.

Derimod har det konservative Parti et andet Syn paa disse Forhold. Dets Program lyder paa, at „Partiet ønsker, at Folkekirken, saa længe den i Overensstemmelse med Grundloven opretholdes, bevares paa evangelisk-luthersk Grund.“ Det vil altsaa sige, at det konservative Parti ønsker, at den evangelisk-lutherske Folkekirke skal opretholdes; og i den Henseende har Venstre den samme Opfattelse. Vi har den Opfattelse, at det vil være en Lykke for Landet, som det har været i lang Tid, siden vi fik Folkekirken i 1849, at vi opretholder Folkekirken i den nuværende Skikkelse.

Grundlovens § 3 gaar ud paa at fastslaa, at „den evangelisk-lutherske Kirke er den danske Folkekirke og understøttes som saadan af Staten.“ Det vil altsaa sige, at der er en vis Forbindelse mellem Staten og Folkekirken. Der siges ikke i denne Lovparagraf noget om, hvorledes Folkekirkens Forhold skal ordnes; men der er en anden Paragraf i Grundloven, den saakaldte Løfteparagraf, nemlig Grundlovens § 74, hvori det siges, at Folkekirkens Forfatning skal ordnes ved Lov. Nu er der jo nok visse Retninger i vort Folk, som har den Opfattelse, at det er Lovgivningsmagtens Pligt at give Kirken en Forfatning; det er Lovgivningsmagtens Pligt at give en bestemt Lov, hvorunder Folkekirken skal leve sit Liv. Den danske Rigsdag har siden Grundlovens Givelse i 1849 haft den Opfattelse, at Grundlovens § 74, Løfteparagraffen, ikke skal forstaaes paa den Maade, at der skal gives en Lov, en Forfatning; den har opfattet Løfteparagraffen paa den Maade, at Folkekirkens Forhold skal ordnes ved Love; det vil sige Folkekirkens Forhold skal ordnes, efter som der bliver Trang til Love, efter som der bliver Trang til andre Former for Livet indenfor Folkekirken. Og